

първитѣ ни стѣпки, затова безѣ свѣтлината на свѣщитѣ е невъзможно навлизането навѣтре въ голѣмитѣ заплетени ходове на тази пещера.

Всички вървимъ спотаени, вирайки се въ стениѣ, покрити съ варовити пѣнчести покривки или жѣлтиникави висулки.

Тукъ ходоветѣ сѣ ту тѣсни, ту широки, образуватъ малки стаички — галерийки, украсени пакъ съ сѣщитѣ варовити накити, които увличатъ любителя на неизвестното да върви все напредъ и напредъ въ този подземенъ миръ.

Увлѣчени, ние сме много навѣтре. Чува се глухо шумолене на вода, и ехото ѣ се разнася и замира. Особено чувство обзема душата — страхътъ отъ неизвестността въ мрачния покой на пещерата, което всички сѣ чели въ фантастичнитѣ приказки презъ младинитѣ си. Вече всички иматъ представа за ония тайни, които крие земята, които смѣлитѣ ѣ разубнавачи се стремятъ да разкриятъ навсѣкжде — дори и въ пещеритѣ.

Следъ едночасово скитане изъ гѣнкитѣ на земята, когато всички вече почувствуваха особеността на подземната обстановка, почнахме да се връщаме съ радостни закачки, че излизаме пакъ на „бѣлия свѣтъ“ надъ земята.

Излѣзохме лазешкомъ презъ малкия отворъ на пещерата и наново видѣхме панорамата, която двата водни басейна на р. Панега придаватъ на цѣлата природа отъ безлесни сивоваровити ридове, между които лжкатуши тѣжната ивица съ тихитѣ води на р. Панега. Около нея сѣ тучни ливади и черни угари-ниви, бѣлѣятъ се обикновени и модерни мелници, които използватъ богатата на това подземно богатство. Природата, наистина, тукъ е изсипала щедро своя даръ на земята. Изобилната, никога непресъхваща вода на Панега кара много воденици, дѣскорѣзници и фабрики. Човѣкъ стои предъ голѣмия бентъ и гледа, какъ тъмно-синитѣ води бѣсно се спускатъ, блѣскаятъ се отъ колелетата на воденицитѣ, пѣнятъ се и даватъ животъ на жителитѣ отъ близката и далечна околностъ.

Всичко видено остави у екскурзиантитѣ-ученици неизличими впечатления за една рѣдка въ родината мѣстностъ, която трѣбва да се посещава отъ българската златна младежъ.

